

Rose Woods

Sugallat

Rose Woods

Sugallat

REGÉNY

Sugallat

írta: Rose Woods

Berkesné Zombor Anikó

2014.

© Minden jog fenntartva

Kiadó: Adamo Books webáruház

5540 Szarvas, Gyóni Géza utca 11.

<http://adamobooks.com>

Felelős kiadó: Pavuk Péter

Copyright © ADAMO BOOKS, 2014

PDF ISBN 978-963-387-056-3

Mottó:

*„Nem szerelem az, ami változik, ha minden más változik. Örök
útjelző az, ami meg sem rezdül semmilyen viharban. A
szerelmet nem koptatják az idő röpke órái s hetei. A szerelem
örök, ítéletnapig.”*

William Shakespeare

Prológus

A hétéves forma kisfiú bánatosan ült óriási házuk hátsó lépcsőjén, és fájó, csúnyán lehorzsolt térdét dajkálta. Ám fizikai sebesülésénél sokkal nagyobb fájdalmat okozott számára testvére gonoszága.

Ellökte őt. Akár nagyobb baja is eshetett volna, mikor feldőlt a biciklivel. Csak a szerencsének köszönhette, hogy megúsza egy horzsolással.

Árnyék vetődött rá, és a fiú már-már azt hitte, a testvére érkezett, hogy tovább kínozza. A gyomra azonnal görcsbe rándult, de mikor felnézett és meglátta a lányt, megkönnyebbülten elmosolyodott.

– Te vagy az?

– Mi történt? – guggolt le mellé az újonnan érkező. Bájos arca először aggodalmassá vált, mikor azonban rájött, mit lát, szörnyen dühbe gurult. – Már megint bántott. De ezt még meg fogja keserülni. Majd én gondoskodom róla, hogy megbánja.

– Ez semmiség – felelte hősiesen a fiú. – Ne is foglalkozz vele, már nem is fáj.

– Akkor sem hagyhatjuk annyiban – vágta csípőre a kezét a másik. Meglehetősen mulatságos volt, ahogy ennek az aprócska gyermeknek a szájából

oly' felnöttek fenyegetések hangzottak el. – Miért nem szólsz a születeknek? Ők biztosan tudnák, mit kell tenni.

A fiú mókás fintort vágott.

– Anya és apa folyton utazik, szinte nincsenek is itthon. Amúgy sem akarok árulkodni. Az olyan utálatos.

– Rendben, akkor bosszút állunk – jelentette ki a kislány baljósan.

– Mit csináljunk?

– Mindjárt elmondom – mosolyodott el a másik, majd barátja füléhez hajolt és elsuttogta tervét.

A kisfiú könnytől maszatos arca csakhamar megváltozott, felderült. Az elgondolás egyszerűen tökéletes volt.

Miután pontosan megbeszéltek minden apró részletet, a lány felállt és megfogta a fiú kezét.

– Gyere! Nézzük meg, mit csinál Amparo. Biztos megint sütött süteményt.

Ha szépen megkérjük, talán ad nekünk belőle kóstolót. Azután pedig kezdődhet a megtorlás.

A fiú értetlenül nézett rá, sima homlokára ráncokat gyúrt a töprengés.

– Mi az a megtorlás? Én azt hittem, bosszút állunk.

– Az ugyanaz, te buta – mosolygott a kislány.

– Honnan tudsz te ilyen szavakat?

A lány megrántotta a vállát.

– Fogalmam sincs. Anya szerint úgy ragad rám a tudás, mint a kosz.

A két kisgyerek kézen fogva indult a hátsó ajtó felé.

– Tudod, egész jó fej vagy ahhoz képest, hogy lánynak születted.

A lány mérgesen fordult barátja irányába, ám amint meglátta a másik mosolyát, haragja azonnal tovaillant.

– Te is egész jó fej vagy fiú létedre – vágott vissza, de már ő maga is nevetett.

– Olyan jó, hogy a barátom vagy – torpant meg hirtelen a kisfiú, mire társa ránézett.

– Az vagyok – felelte életkorához egyáltalán nem illő bölcsességgel –, és mindig az is maradok. Megígérem.

– Szeretlek, Kira – bökte ki hirtelen a fiú vörös arccal. A vallomás közben nem nézett a lány szemébe, csak zavartan feszengett. Ez mutatta, mennyire nehezebbre esett szavakba önteni az érzéseit.

– Férfiak – forgatta komikusan a szeméit a kislány, majd némileg elkomolyodva hozzátette: – Én is szeretlek, Colin.

A kertet szegélyező vastagtörzsű öreg fák takarásában lassan megmozdult egy alak. Senki nem látta, erről gondoskodott. Tökéletes leshelyet talált, ahonnan figyelemmel kísérhette a két gyereket. Aggodalmasan, elfelhősödő tekintettel hallgatta a párbeszédet.

„Szeretlek, Kira.”

Nagy szavak egy ilyen kisfiútól.

Gyűlölte azt a minden lében kanál kis vakarcsot, élete megrontóját látta benne, terve legfőbb ellenségét. Elhatározta, hogy bármit meg fog tenni, hogy megkeserítse az életét. Bármit.

Szüksége van a lányra a hatalom elnyeréséhez. Nem azért mozgatott meg minden követ, hogy végül kiengedje a markából. Felkutatta, figyelemmel kísérte minden lépését, és így fog tenni ezután is, még éveken keresztül. Vigyázni fog rá, hogy végül elnyerje a jutalmát, a legnagyobb ajándékot, amivel uralkodhat ezek fölött a korcs emberek fölött. És közben szolgálja őt, a Legfőbb Urat. De ehhez el kell távolítania a fiút a közelből. Túl sokat foglalozik az ő kicsikéjével. Mindig a nyakán lóg, egy pillanatra sem hagyja magára. Meg kell tőle szabadulnia.

Még ha nem is lesz könnyű.

Első fejezet

Colin elégedetten nézett körül a stadionban. A tömeg órjögve éltette.

A kezében – illetve a lábában – van a meccs, az egész bajnokság sorsa. Most minden azon múlik, berúgja-e ezt a gólt. És ő be fogja rúgni. Megnyeri a mérkőzést. Egyszerűen képtelen hibázni.

Oldalra fordult egy pillanatra, és rákacsintott Roxanre. Adrenalintól hevesen dobogó szíve egy fokkal még gyorsabbá vált a lány szépsége láttán. Ma lesz a nagy nap. Roxan megígérte, ha megnyerik a találkozót, akkor privát jutalomban fogja részesíteni a sztárcsatárt – vagyis őt. A fiút jólesően borzongatta végig a várakozás izgalma. Bízott magában, már el is intézte, hogy éjjelre csakis övé legyen a lakás. A szülei amúgy is a kunyhóban akarták tölteni a hétvégét – rég elindultak, már a meccset sem várták meg. És a bátyja sem tiltakozott, mikor megkérte, töltsse házon kívül az éjszakát.

Ismét a labdára koncentrált.

A büntető dönti el a mérkőzést, ezért olyan fontos ez a gól. Pont ezért rúgja ő.

Vetett egy pillantást a barátjára, Seth-re, aki néhány méterre állt tőle, és fájdalmas arccal dörzsölgette sajtó vállát, közben pedig kétségbeesetten próbálta kímélni szintén sérült bal lábát. Seth harcolta ki a tizenegyest, neki

kellett volna Colin helyén állnia, de mindenki tudta, ez akkor sem lenne így, ha történetesen a fiú nem sérül meg annyira, hogy képtelen legyen végrehajtani a feladatot. Mindenképp Colinra várt a felelősségteljes megbízatás. Seth szerepe véget ért, amint sikerült elérnie, hogy a bíró a vendégcsapat ellen ítéljen. Pedig kockázatos vállalkozás volt. Seth akár komolyan is megsérülhetett volna, de az is benne volt a pakliban, hogy a játékvezető észreveszi a manipulációjukat.

Ám sikerült, és most a csapat – vele az élen –, ott áll a győzelem kapujában.

Colin mély lélegzetet vett, nekifutott és lőtt. A labda akadálytalanul száguldott el a kapus karja alatt, egyenesen a háló közepébe.

A nézők üvöltve ugrottak talpra. Colin diadalmasan lökte magasba karjait, miközben a bíró lefújta a meccset. Nyertek. Mint mindig, mióta az edző felfedezte őt, a csapat csodacsatárát.

De ez most más. Ez az ő nagy fináléja, az utolsó játéka a középiskolában. Az egyetemi futballcsapat fejedelmek már régen kiválasztották. Ősszel ott kezdi az új idényt, csakúgy, mint a tanulmányait. Az ösztöndíj tuti főnyeremény számára, és a legjobb az egészben az, hogy a fejesek a mostani győzelmét is látták. Az egyetemi csapat edzője és a szponzora is ott ül az első sorban a VIP vendégek között. Élő egyenesben nézhették végig egyik legnagyobb sikerét.

A csapat tagjai és a legközelebb ülő szurkolók pillanatok alatt körülvették, mire észbekapott, már a levegőbe is emelték. Pillantása azonnal Roxant kereste, szerette volna szerelmével megosztani ezt a csodálatos percet, de sehol nem látta a lányt. Akit viszont azonnal észrevett, az Kira volt.

Egykori legjobb barátjának látványa meglepte és összezavarta. Lehervadt szájáról a magabiztos, önelégült mosoly, zavarodottan és csodálkozva bámult a lányra.

Ők ketten együtt töltötték az egész gyerekkorukat, Colin ismerte Kirát, mióta az eszébe jutott. A szülei nem csak szomszédok, de barátok is voltak, ők pedig – egy idősek lévén –, különösen jól megértették egymást. Egészen tizenöt

éves korukig. Akkor valami megváltozott. Kira egyik napról a másikra eltávolodott tőle, holott előtte mindig mindent együtt csináltak. Reggel együtt mentek iskolában, délutánonként közösen tanultak, hétvégén együtt mentek bulizni. Mikor kilenc éves korukban Colin lába eltört, és ezért ki kellett egy évet hagynia a suliban, azután szeptemberben újrakezdeni a negyedik osztályt, számára ismeretlen, fiatalabb társakkal, Kira vele tartott. Addig mesterkedett, míg el nem érte, hogy neki is évet kelljen ismételnie. Colin soha senki iránt nem érzett még akkora hálát.

A sérülés nyom nélkül gyógyult. Olyannyira, hogy belőle nagy jövő előtt álló focista vált. És úgy hitte, ők ketten olyan barátságot kötöttek, amely egy életre szól, s ami erősebb bármilyen rokoni köteléknél.

De ennek egyszer csak vége szakadt, még hozzá sokkolóan váratlanul.

Colin egy nap, hirtelen ötlettől vezérelve, megcsókolta a lányt. Bár, ha jobban belegondolt, nem is ötlet volt, ami erre készítette, inkább ösztön, egy erős, ellenállhatatlan készítés. Sürgető szükség.

Meggondolatlan lépésnek bizonyult, mégsem bánta meg. Mindkettejüknek az volt élete első csókja, és úgy érezte helyesnek, hogy együtt éljék át.

Csodálatos volt. Azt hitte, a másik ugyanígy érez. De óriásit tévedett.

Kira másnap nem ment iskolába. Állítólag megbetegedett. Colin először nem fogott gyanút, azt hitte, a lány elkaphatott valamit. A dolog akkor kezdett furcsává válni számára, mikor barátja többé nem állt szóba vele. Nem ment a telefonhoz, mikor hívta, letagadtatta magát, ha becsengetett hozzájuk.

A fiú először azt hitte, a lány csak haragszik rá. Bocsánatot akart kérni, azt remélte, elég lesz, ha időt ad neki, de ahogy múltak a hetek, és Kira csak nem enyhült meg, ráadásul suliba sem ment többé, rájött, attól a csóktól lényegesen többről van szó.

Végső kétségbeesésében megpróbálta sarokba szorítani. Elszántan ki akarta deríteni, mi bánthatja a lányt. Kileste, mikor van egyedül, majd felmászott

hozzá a szobája előtti erkélyre, ahogy oly' sokszor korábban. Ki akarta csikarni belőle a valódi okokat, ám ő úgy siklott ki a keze közül, mint egy hal. Szóba sem állt vele, mikor Colin bekopogott, egyszerűen úgy tett, mintha nem is hallaná, csak magára zárta az erkélyajtót és behúzta a sötétítőt. Neki pedig nem maradt más választása, megszégyenülten hazakullogott.

Mikor Kiráék először telefonszámot változtattak, hogy véget vessenek Colin hívásainak, azután pedig el is költöztek – de úgy, hogy a városban senki nem tudta, hová mentek valójában –, a fiú végképp összezavarodott. Nyilvánvalóvá vált számára, hogy valami súlyos dolog áll a háttérben, és az örületbe kergette, hogy a lány nem beszélt vele, mielőtt végképp eltűnt.

Soha többé nem találkoztak. Kira kiiratkozott az iskolából, szülei felmondtak a munkahelyükön. Szó szerint nyomuk veszett. Ekkor Colin ahhoz az emberhez fordult, akibe utolsó reményét vetette, Julianhez, a lány nagybátyjához – aki történetesen az iskola igazgatója volt. De a férfi sem segített neki. Azt mondta, nem árulhatja el, hol az unokahúga, aki rajta keresztül kéri Colint, egyáltalán ne keresse. A fiú pedig elkeseredettségében és megbántottságában inkább annyiban hagyta az egészet.

Azután kiderült, hogy óriási tehetsége van a focihoz, és az élete egészen új irányt vett. Kira és a vele töltött gyerekkor egyszerre háttérbe szorult, hogy immár a futballról, a csapatról, az egyre többet tervezgetett, ígéretesnek tűnő, ragyogó jövőről szóljanak a mindennapjai.

És Roxanról.

De most, hogy egykori barátja ott állt előtte, komolyan szemlélve őt, Colin meglepődött. Hirtelen tudatosult benne, hogy bár Kira jó ideje nem volt már legfőbb bizalmasa és közeli barátja, azért valahol mindig is az élete része maradt. A vele töltött idő addigi életének több, mint kétharmadát tette ki. A közös emlékek, élmények meghatározták a jellemét, azt, akivé vált. A barátságuk elvesztése soha nem szűnő hiányérzetet hagyott benne.

Most ismét ott volt, a fiú pedig rájött, hogy számára még mindig fájó pont a közöttük keletkezett távolság.

Kira halványan elmosolyodott. Ez volt az a mosoly, amit Colin annyira szeretett, ami végigkísérte a gyerekkorát, és ami leginkább hiányzott neki az elmúlt időszakban. Persze a meghittségen és összhangon kívül, ami olyan emberek között alakulhat csak ki, akik mindennél és mindenkinél jobban ismerik egymást, akik minden titkukat, félelmüket és álmukat megosztják a másikkal.

A veszteség hirtelen óriási erővel hasított belé.

Nem tudta levenni a szemét a lányról. Megváltozott. Felnőtt. Tizenkilenc évesen igazi szépséggé érett. Sötét haját olyan hosszúra hagyta nőni, hogy már egészen a derekáig ért. Barna szeme beszédes pillantással nyugodott Colin arcán. Ő azonban nem csak a szép nőt látta benne, hanem a lelki társát, a barátját, a bizalmasát, aki egykor volt számára, és akit elveszített.

A többiek letették a földre, de ő végig csak Kirát nézte.

Talán most tisztázhatják végre, mi választotta szét őket – töprengett.

Tett egy lépést a lány felé, ám hirtelen olyan szorosan vették körbe az ismerős és ismeretlen szurkolók, valamint a csapattársai, hogy egy pillanatra elveszítette őt szem elől. Azután mikor újra meglátta, legnagyobb megdöbbenésére, Kira közvetlenül Seth mellett állt. Ezen meglepődött, mert idáig azt sem tudta, hogy egyáltalán ismerik egymást, most pedig úgy tűnt számára, meglehetősen közeli kapcsolatban vannak. Ahogy egymás kezét fogták, és meghittén sugdolóztak, abból legalábbis úgy látszott.

A semmiből hirtelen Roxan tűnt fel előtte, eltakarva egykori és jelenlegi legjobb barátja látványát, neki pedig minden értelmes gondolat kiröppent a fejéből, amint a lány karjai köré fonódtak és puha melle a mellkasának nyomódott. Roxan mindig is értett ahhoz, hogy felhívja magára a figyelmét. Meg persze mindenki másét is.

– Szia, bajnok. Jöhet a jutalom?

– Naná – vigyorgott Colin. Úgy érezte, soha nem állt még ennyire készen semmire sem.

– Olyan meglepetésben lesz részed, amelyet életed végéig megemlegetsz – simult hozzá ismét a lány.

– Mi ez a fura illat rajtad? – fúrta az orrát Colin a lány vállgödrébe. – Olyan, mintha férfi kölni lenne.

– Merthogy az is – nevetett fel halk, szexisen fátyolos hangon Roxan. – Méghozzá a tiéd. Befújtam velem magam, így olyan, mintha mindig velem lennél.

– Én nem is használok ilyesmit – hökkent meg a fiú. Arcszesz, az oké, de parfüm... Mindig is túlzásnak tartotta.

– Mostantól használsz – felelte a lány határozottan. – Épp ma délelőtt vettem neked egyet a plázában. Imádom az illatát.

Colin elmosolyodott. Ha Roxy akarja, akkor bármit magára fog fújni.

– Gyorsan lezuhanyozom, és már indulhatunk is – jelentette ki, ám mielőtt egyetlen lépést is tehetett volna az öltöző felé, egy kéz nehezedett a vállára. Mikor megfordult, az edzőjével nézett szembe.

– Egy kicsit el kell halasztanotok a randevút – mosolyodott el a rendszerint szigorú, ám most roppant elégedett férfi. – Ezt a győzelmet meg kell ünnepelnünk. Seth édesapja egy kis összejövetelt rögtönzött a tornateremben. Ugye nem akarod cserbenhagyni a csapatot? Természetesen a kedvesed is jöhet.

Colin megrázta a fejét, de már nem tudott válaszolni, mert a barátnője megelőzte.

– Természetesen ott lesz. Ez Colin nagy napja. Mindenképp a csapattársai mellett van a helye. Nem igaz? Majd én gondoskodom róla, hogy meg ne szökjön.

– Nagyszerű – veregette meg az edző a fiú hátát. – Bent várunk benneteket.

– Semmi kedvem ehhez az egészhez – húzta magához a lányt Colin, amint az idősebb férfi eltávolodott tőlük. – Alig várom már, hogy kettesben maradhassunk. Nem a csapattal akarok ünnepelni, hanem veled.

– Ugyan – Roxan tökéletesre rúszoszott szája vidám mosolyra húzódott –, a fiúk hiányolnának. Csak egy-két órát maradunk.

Colinnak nem volt más választása, megadta magát.

– Edző! Jöjjön csak! Megint itt van az a szerencsétlen – harsant egy izgatott hang a hátuk mögött. – Behúzódott az épület mögé, de én kiszúrtam.

– A francba! – szitkozódott halkán a férfi, majd valamivel hangosabban folytatta: – Hagyd csak, Dylan! Fogalmam sincs, miért ólálkodik itt folyton, de senkinek sem árt. Talán egy kis ételt remél. Ne törődjünk vele! A mai nap az ünneplésé. Fogalmam sincs, hol lehet Julian, az előbb még itt láttam. Majd ő elintézi, ha előkerül.

Az edző ezzel szemmel láthatóan lezártnak tekintette a dolgot, és máris egy másik játékosal kezdett beszélgetni, aki büszke szülei között állva úgy vigyorgott, mint a vadalma.

Colin az öltöző felé indult, de feltartóztatták. Érezte, hogy a szája önkéntelenül széles mosolyra húzódik az aprócska, feketehajú, fekete szemű, ráncos, barna bőrű asszony láttán, aki a fal mellett toporogva ácsorgott, nyilvánvalóan őrá várva.

– Amparo – ölelte meg a nőt, majd gyorsan el is húzódott tőle. – Koszos vagyok, ne haragudj!

– Semmi baj, fiam – nevetett az asszony.

Amparo folyton vidám volt, Colin nem emlékezett rá, hogy valaha is látta volna rosszkedvűnek.

– Láttál?

– Hát persze, hogy láttalak, kisleány. Azért jöttem ide, hogy gratuláljak. Büszke vagyok rád. – Amparo Colin családjának dolgozott házvezetőnként, de

ennél jóval többet jelentett a fiú számára. Boldoggá tették az asszony elismerő szavai, pusztán azért, hogy tőle kapta őket. – És Kirát is láttam. Örülök, hogy ismét itt van. Lenyűgöző nő lett belőle, nem igaz?

A fiú nem válaszolt. Mit mondhatott volna?

Persze, hogy az asszony észrevette Kirát. Nehéz lett volna nem észrevenni, hogy valaki, aki része volt a mindennapjaiknak, az életüknek, ismét feltűnik, miután négy évig nem hallatott magáról.

Végül úgy döntött, figyelmen kívül hagyja megjegyzést.

– Velünk ünnepelsz, Amparo?

– Még csak az kellene – kacagott a nő. – Majd otthon találkozunk. Vigyázz magadra, addig is!

– Mint mindig – bólintott Colin, majd lehajolt, hagyta, hogy az asszony gyorsan keresztet rajzoljon verejtékező homlokára, gyors puszit nyomott az arcára, és folytatta útját az öltöző felé.

Az ajtóból még visszafordult, intett Amparónak, aki széles mosollyal viszonzta a köszönést.

Senki nem törődött vele. Most sem. Pedig ő mindig, mindenhol ott volt, de az évek alatt sikerült tökélyre fejlesztenie a rejtőzködést, így közvetlen közletről követte az eseményeket, megfigyelt, latolgatott, terveket szövögetett és kivárt. Tudta, hogy nemsokára eljön az ő ideje.

Hacsak...

Hacsak ez a fiú keresztül nem húzza a számításait. Már megint ő. Mindig ő.

Legszívesebben beleöklözött volna a hűvös téglafalba, aminek a tenyerét támasztotta. De nem tehetette, nem veszíthette el az önuralmát, nem árulhatta el magát. Még nem.

Pillantása az asszonyra tévedt, aki gyors léptekkel távolodott a szurkolóktól nyüzsgő pályán keresztül. Ideje, hogy a feladatára koncentráljon végre. Három emberre van szüksége, és ő épp úgy megfelelt neki, mint bárki más.

Egy terv kezdett körvonalazódni a fejében. Nem egyszer látta az asszony szemén, mikor beszélgettek, hogy valami nem hagyja nyugodni vele kapcsolatban. De még mindig bízott benne, tehát esélye nyílhatott rá, hogy véghezvigye az elgondolását. Ám tudta, mielőtt megvalósíthatná, még más elintéznivalója is lesz. Valami, ami fontosabb, és amit már előkészített. Már tudta, így lesz helyes. És biztonságos. A többivel majd foglalkozik utána.

Mindvégig az árnyékban maradva, nehogy felkeltse valaki figyelmét, elindult, hogy akcióba lépjen. Legszívesebben elégedetten felnevetett volna. Nyerésre állt.

Mikor Colin frissen zuhanyozva és átöltözve belépett a tornaterembe, barátnője épp Kevinnel, a bátyjával beszélgetett. Közvetlenül az ajtó mellett álltak, minden bizonnal őt várták.

– Nocsak! Itt a nap sztárja – kiáltott fel Kevin gúnyosan, amint meglátta az öccsét. – Gyere, igyál velem valamit! Ha ugyan még hajlandó vagy szóba állni egy ilyen hétköznapi emberrel, mint én.

Colin nem akart foglalkozni Kevin rosszindulatával. Ahhoz túl boldognak és izgatottnak érezte magát. Megnyerték a meccset, és csodás este elé nézett a szerelmével. Így hát otthagya a párost, hogy még csak véletlenül se lehessen Kevin szarkazmusának céltáblája. Úgy hitte, Roxy hamarosan követi.

Megint meglátta Kirát. Egy pillanatra megfordult a fejében, hogy odamegy hozzá, és magyarázatot kér arra, ami négy évvel korábban történt. Talán a másik végre mond valamit, ami segít megérteni számára a viselkedését. Ám a

lány nem volt egyedül, és minden jel arra mutatott, semmi esély nincs rá, hogy kettesben maradhassanak, márpedig nem akart mások előtt beszélni vele.

Seth egy pillanatra sem mozdult mellőle, folyton ott sündörgött körülötte. Italt vitt neki, szórakoztatta, minden alkalmat kihasználta, hogy hozzáérjen – lépten-nyomon végigsimított a karján, a hátán, egy-egy pillanatra átölelte a derekát, a hajával babrált. Kirát ez látszólag cseppet sem zavarta, Colint viszont annál inkább. Legszívesebben elrángatta volna a lányt barátja közeléből, ám tudta, hogy azt nem teheti.

Mi a fenéért foglalkozom vele? – tette fel magának a kérdést dühösen. – Azt fogadta, hogy mindig a barátom marad, mégis másképp döntött, minden magyarázat és előzmény nélkül. Most meg feltűnik, mintha az elmúlt négy év meg sem történt volna, én pedig gondolatban máris mentségeket keresek számára. Még csak szóba sem kellene állnom vele. Elvégre egy csodálatos nő vár rám, ami hozzá köt pedig nem más, csak... gyermekkori barátság. Talán egy banális tini szerelem. De semmi több.

Lendületesen sarkon fordult, miközben tökéletesen tisztában volt vele, milyen ostobán és infantilisén viselkedik. Mint egy sértődött óvodás. Visszaindult oda, ahol a bátyját és a barátnőjét hagyta. Nem értette, mit keres Kira Seth társaságában, azt sem, mi készítette rá, hogy visszatérjen. Csak azt tudta, rossz ötlet bármiféle magyarázatot várni tőle, és hogy nem kellene többé vele foglalkoznia – no meg azt, hogy erre nem képes. A düh majd szétfeszítette. Úgy gondolta, ennél a rágódásnál még Kevin otromba sértései is kellemesebbek lesznek számára.

Két lépés után szembetalálkozott egy csapattársával, Dylannel.

– Sört? – emelte meg a kezében tartott méretes papírpoharat a fiú. Idióta vigyora azonnal nyilvánvalóvá tette, hogy ő maga már megkóstolta a pohár tartalmát. Valószínűleg többször is egymás után.

– Ezt meg honnan szedted? – ráncolta a homlokát Colin. – Csak nem azt akarod mondani, hogy Seth apja alkoholt is hozott? Az edző engedélyezte?

– Hülye vagy? Én hoztam. Még szép, hogy az edzőnek fogalma sincs róla. Ha pedig azt akarjuk, hogy ne is legyen, akkor fogd egy kicsit vissza a hangod! – Dylan elhúzta a száját, majd jókorát kortyolt az italból, és diszkrétnek egyáltalán nem mondható bőföggés után folytatta: – Haver, én néha komolyan nem tudom, melyik bolygón élsz. Ha nem lennél ilyen jó focista, még csak szóba sem állnék veled. Tudod, milyen gáz a tökéletes frizurád? A jó jegyeidről és a kifogástalan viselkedésedről meg már ne is beszéljünk. Sosem gondoltam volna, hogy te leszel az egyik legjobb barátom.

Colin nem tudta megállni, elmosolyodott. Csakis Dylan tudott úgy bókolni, hogy inkább sértésnek tűnjenek a szavai, mintsem elismerésnek.

– És, ha már a barátoknál tartunk, mit szólsz te ehhez? Ha jól emlékszem, régebben jóban voltatok a csajjal. – Fejével arra felé intett, ahol Seth és Kira álltak.

Colin ajkáról lehervadt a mosoly. Gyors pillantást vetett a párra, majd a korábban felkínált sör után nyúlt.

– Kit érdekel? – vont a vállát, miután visszanyomta a másik kezébe a poharat.

– Azt látom, hogy téged nem – vetett Dylan beszédes pillantást a jócskán megcsappant alkoholmennyiségre.

– Seth megérdemli, hogy találjon egy nagyszerű lányt, és Kira az. – Colin maga is érzete, milyen hamis nemtörődömséggel cseng a hangja. Már csak abban bízhatott, Dylan eleget ivott ahhoz, hogy ne lásson át rajta.

Nekem ott van Roxy – tette hozzá még magában. – Egy ilyen csupa tűz, csupa lángolás, szenvedélyes és magával ragadó nő mellett csak valami örült lenne féltékeny a legjobb barátjára egy lány miatt, aki évekkorábban csúnyán faképnél hagyta.

Minden fiú Colint irigyelte, mikor Roxan őt választotta. Ő maga is kisebbséget csodaként élte meg a dolgot.

Roxy vonzotta a férfiakat, mint a gyertyaláng az éjjeli lepkéket. És mint azokat az ostoba élőlényeket, őket sem érdekelte, mennyire égetik meg magukat, ha túl közel kerülnek a belőle áradó hőhöz és ragyogáshoz.

De a lány az ő szerelmét viszonzta, pedig minden ujóra jutott egy fiú. Idősebb volt Colinnál egy évvel. Nem tanult tovább, hanem modellként dolgozott. Kétségtelenül rendelkezett az ehhez szükséges adottságokkal: tökéletes alak, szép arc, különleges, zöld macskaszemek, lángvörös haj. Amerre járt, mindenki megfordult utána. A férfiak elismerően, a nők irigykedve. És ez a szépség csakis őt akarta. Vele megtapasztalhatta a földi mennyországot. Roxan maga volt a csábítás, minden porcikájából áradt az erotika. De soha nem viselkedett könnyelműen, nem adta oda magát Colinnak – idáig legalábbis. Őt pedig kis híján elemésztette a vágyakozás. Kívánta a lányt. Egyszerűen megőrült érte.

Nem vagyok normális, amiért nekem mégis Kirán jár az eszem – ostromozta magát. – Ez olyan, mintha megcsalnám Roxant.

Tekintete ismét Kirára és Seth-re tévedt. A lány hirtelen felnézett, és a pillantásuk találkozott. Colin pedig már tudta, miért akarja olyan kétségbeesetten kideríteni, miért távolodott el tőle a másik.

Rájött, Kira még mindig fontos számára. Bármi történt is, törődött vele.

– Tessék, ezt tartsd meg! – zökkentette ki a gondolatai közül Dylan, aki épp megpróbálta a kezében nyomni a poharat. – Úgy látom, neked nagyobb szükséged van rá, mint nekem.

Megveregette Colin hátát, majd továbbállt.

A fiú vakon bámult a pohárba, majd az ajtó felé indult.

Mintha jóval többet ivott volna annál a korty sörnél. A feje zúgott és kóválygott, a látása elhomályosult. Szólni akart Roxannek, hogy ideje indulni, ám sem őt, sem Kevint nem látta sehol.

Kiment a friss levegőre, távol a vidáman beszélgető emberektől, és megállt, hátát a tornaterem falának vetve. Mélyeket lélegzett.

A nap már majdnem lement. Elhúzódott a meccs, és a buli is zajlott egy ideje. Ám Honor városának kis középiskoláját úgy kivilágították, mint egy karácsonyfát, még a műfüves focipálya is fényárban úszott. Mindenfelé tinédzserek lézengtek, csoportban vagy csak párban, de senki nem volt egyedül. Csakis ő.

Néhány órával korábban az iskola királyának érezhette magát. A szülei ugyan hiányoztak élete egyik legfontosabb meccséről, de ezt már megszokta. Tudta, hogy a távolból is büszkék rá. A tanárai kedvelték, a barátai is elismerték a tehetségét, egy csodás lány pedig épp arra készült, hogy vele töltse az éjszakát. Sok ember vette körül, akik mind versengtek a figyelméért.

Csak az az egy nem miatta volt ott, akinek a támogatására leginkább vágyott. De addig, míg meg nem látta Kirát, nem is tudatosult benne, ez milyen sokat számít neki.

– Jól vagy?

A halk hang hallatán Colin szíve hevesebben kezdett verni. Kira állt mellette, alig egy méterre. Ő pedig még csak nem is hallotta, hogy jön.

– Csodásan – egyenesedett ki, és szentül meg volt győződve arról, hogy a mellkasában lüktető dübörgést a lány is jól hallja.

– Csak gratulálni akartam – mosolyodott el a másik.

Colin képtelen volt válaszolni. Ha lett volna bármi mondani valója, akkor sem jön ki hang a torkán. Kira olyan közel állt hozzá, hogy érezte az illatát, látta a szemében bujkáló bizonytalanságot, és a tornaterem vetette árnyék ellenére is meg tudta volna számolni az arcát pöttyöző aranszeplőket.

Ezernyi kérdés feszítette a bensőjét, de egyet sem tudott kimondani, csak nézte a lányt, szeme itta a látványát. Megváltozott, felnőtt, mégis úgy tűnt, ugyanaz a személy, akivel hosszú ideig megosztotta minden örömét, bánatát, frusztrációját és élményét.

Aki egyszer csak hátat fordított neki. Most pedig feltűnt a legjobb barátja oldalán.

– Merre jártál? – kérdezte Colin, alig egy másodperccel az után, hogy szilárdan elhatározta, nem fog szóba állni vele. Még ha tudta is, hogy szörnyen gyerekesen viselkedik. – Úgy értem, az elmúlt négy évben.

Kira szeme elsötétült, és ő tudta, hogy nem fog válaszolni.

– Tudod mit? – lökte el magát a faltól. – Nem is érdekel.

Nem lepődött volna meg, ha a fejére szakad az ég, vagy legalábbis az egyik eredményjelző tábla. Óriásit hazudott.

Megpróbált elmenni a lány mellett, ám ő nem engedte, megfogta a karját. Az érintés hűvös volt és gyengéd, a fiú mégis úgy érezte, mintha többszáz Voltot vezetnek volna a bőre alá. Megtorpant és rámeredt Kirára.

– Nem mondhatom el – bökte ki végül amaz, és az arcán látszott, mennyire viaskodik önmagával. Colin egy pillanatra megsajnálta, ám hamar elmúlt belőle az együttérzés. Olyan harag lángolt fel benne, amelyet az elmúlt négy év alatt egyetlen egyszer sem érzett, és amelynek létezéséről még csak nem is tudott. – Most már itt vagyok.

Kira halk szavai egyáltalán nem azt a hatást érték el, amelyeket nyilvánvalóan szeretett volna.

– Már késő – rántotta ki Colin a karját, és faképnél hagyta őt.

Nem találta meg a barátnőjét, úgyhogy nélküle indult haza, abban reménykedve, hogy Roxan otthon fogja várni, náluk, a szobájában.

A rövid út arra elégnék bizonyult, hogy lehiggadjon valamelyest. Erővel próbálta kiűzni a fejéből Kirát, és a dühöt, amit érzett. Arra koncentrált, ami rá

vár, amit olyan régóta tervezgetett már. A vére lángolt, ha csak eszébe jutott, mi mindent akar Roxannel csinálni. Kényeztetni fogja a lányt, imádni minden porcikáját. Beletemetkezni, elfeledni minden bánatát és aggodalmát. Ő lesz a gyógyír a bajára.

Szeme előtt képek jelentek meg arról, mi fog történni éjjel. Már egy fél éve randiztak, és egészséges fiatalok lévén, kapcsolatukban nagy szerepet játszott a testiség. De heves csókolózásnál és némi simogatásnál tovább soha nem jutottak. Idáig...

Nem tévedett, Roxy kocsija valóban a ház előtti felhajtón állt – csakúgy, mint Kevin autója. A fiú csalódottan konstataálta, hogy a testvére, ígérétevel ellentétben, mégis otthonmaradt.

Mindegy. Kevin egész biztosan nem fogja őket zavarni abban, amire készülnek. Ha egymással lesznek elfoglalva, még csak észre sem veszik majd, hogy a házban van.

Vissza kellett fognia magát, nehogy futásban tegye meg az autótól a bejáratig vezető utat.

Fura volt, hogy odabent egyetlen villany sem ég. Ahogy azonban belépett az ajtón, azonnal meghallotta a halk zenét. Elmosolyodott. Úgy tűnt, Roxy máris elkezdett hangolni az estére. Azután már a halk nevetést és a suttogást is meghallotta. Rossz érzés kerítette hatalmába, de még akkor is megpróbálta bebeszélni magának, hogy nem úgy van a dolog, ahogy sejti. Roxan biztos az ő hálósobájában vár rá, ez pedig csak Kevin és az épp aktuális barátnője. Abban pedig nem találhat kivetnivalót, hogy a bátyja épp azt csinálja, amire ő is készül. Elvégre elég nagy a ház kettejüknek, illetve négyüknek is.

Ám amint belépett a nappaliba, és az agya feldolgozta a látványt, amit a szeme közvetített számára, már tudta, hogy csúnyán rászedték.

A bátyját látta, egy lánnyal. De nem egy ismeretlennel, ahogy sejtette, hanem olyan valakivel, akit nagyon is ismert. Akivel az estét akarta tölteni.

Kevin a kanapén ült, ölében Roxannel, keze óriási elánnal kutatott a lány blúza alatt, aki már ugyancsak ziláltak tűn.

A gyomra felkavarodott, miközben az ölelkező párt nézte. Roxan mindig leállította, mikor túlságosan belemelegedett a simogatásba, és a szenvedély kezdte felőrölni az önuralmát. Most azonban úgy tűnt, Kevinnek nagyon is hagyja, amit tőle megtagadott. Colin számára világossá vált, merrefelé haladnak az események. És nem tudhatta biztosan, de egyszerűen érezte, hogy amit lát, az nem először történik meg.

Hirtelen beugrott neki az illat, amit a lányon érzett a meccs után. Kevin kölnije volt. Megváltozott valamelyest a női testen, de most már felismerte.

– Abba kellene ezt hagynunk – suttogta Roxan halkán, de azért hallhatóan.
– Bármikor hazajöhet.

– Ugyan. Az öcsém még néhány óráig biztosan a csapat többi tagjával marad. Azt sem vette észre, hogy eljöttünk. Rég végzünk, mire hiányolni kezd. De ugye nem gondolod komolyan, hogy utána vele is ágyba bújsz. Te az enyém vagy! Soha nem fogom hagyni, hogy úgy hozzád érjen, mint én.

Colint fejbe kólintották a szavak. Pár másodpercig még dermedten ácsorgott, ám hamarosan rájött, hogy valamit tennie kell. Először komolyan elgondolkodott azon, hogy beront a helyiségbe, és felelősségre vonja azt a kettőt. Tudni akarta, mikor kezdődött gusztustalan viszonyuk, mennyi ideje tették már lóvá őt. Azután meggondolta magát. Nem érdekelte a válasz. Hátat fordított, és valósággal kirohant a házból. Azt sem bánta, ha az ölelkezők észreveszik, és rájönnek, hogy meglátta őket. Csak el akart onnan menni.

Jeepje ott állt, ahol hagyta, az út szélén. Annyira sietett Roxanhez, hogy csak kiugrott az autóból. Ha beáll a garázsba, ahogy szokott, azok ketten biztos meghallják, és még időben rendbe szedik magukat. Ő még csak észre sem vette volna, mivel voltak elfoglalva.

Úgy indult el, mintha menekülne valami elől – úgy is volt. Eszelős módjára akarta maga mögött hagyni a megrázkódtatást, ám a látvány az agyába égett. Tudta, soha többé nem lesz képes elfelejteni bátyja és barátnője árulását.

Dühöt érzett, legszívesebben ököllel rontott volna Kevinnek. Rettenetesen haragudott rá. Még jobban, mint Roxanre.

– A saját testvérem, bassza meg! – kiáltott fel, és tehetetlen dühében a kormányra csapott.

Kevinnel soha nem álltak közel egymáshoz, maga sem tudta megmondani, miért. Pedig a korkülönbség közöttük nem volt több egy évnél. Ráadásul elképesztően hasonlítottak egymásra. Az emberek rendszerint ikreknek nézték őket. Valami oknál fogva azonban mégsem alakult ki közöttük a testvérekre általában jellemző meghitt viszony.

A legtöbb embernek a testvére egyúttal a legjobb barátja is. Veszekedhetnek, még akár össze is verekedhetnek, de a világ ellen – és gyakran a szülőkkel szemben is – vállvetve harcolnak. Közöttük azonban csak rivalizálás és ellenségeskedés volt. Kirához mindig is közelebb érezte magát, mint Kevinhez. Most mégis szörnyen bántotta aljas viselkedése.

És Roxan... Mindent megtett volna azért a lányért, ő pedig így hátba támadta.

Az utóbbi négy évben soha nem hiányzott neki annyira Kira társasága, mint abban a pillanatban. Az, hogy nem sokkal korábban látta őt, egyszerre felerősítette benne azt a folyton jelenlévő, de idáig már csak tompán sajtó hiányérzetet, amit azóta érzett, hogy a lány minden kapcsolatot megszakított kettejük között.

Szeretett volna beszélni vele. Tanácsot kérni, lehiggadni mellette. De évek óta egyetlen szót sem váltottak egymással, alig fél órája pedig meglehetősen durván utasította vissza Kira békülési kísérletét.

Még a telefonszámát sem tudta. Hogyan is érhetne volna el.

Elérhetett viszont valakit, aki nála jóval közvetlenebb kapcsolatban állt a lánnyal.

Seth.

Már a fiú neve is örületes féltékenységet lobbantott fel benne. Sokkal erőteljesebbet, mint amit Kevin és Roxan hitszegése nyomán érzett. Pedig ehhez nem volt semmi joga. Kényszerítette magát, hogy lenyugodjon valamelyest, majd fél kézzel a kormányt tartva, telefonja után nyúlt.

Még vezetés közben sem esett nehezebbre Seth számát megtalálni. Az egyes gyorshívó gombbal tudta aktiválni, néhány másodperc után pedig már meg is hallotta a legjobb barátja hangját.

– Szia, tesó! Mi a helyzet? Azt hittem holnap délutánig nem is hallok rólad. Nem úgy volt, hogy ma este Roxannel leszel?

– Másképp alakultak a dolgok – felelte Colin, és maga is meglepődött azon, milyen nyugodt a hangja. – Egy szívességet szeretnék kérni.

– Persze, mondd csak.

– A bulin vagy még? Kira ott van veled? Átadnád neki a kagylót?

– Nem, tesó, már eljöttünk. Kira rosszul érezte magát, úgyhogy hazahoztam. Épp az imént tettem ki.

– A fenébe! – szitkozódott a fiú, majd ismét nyugalmat erőltetett magára. – Szükségem lenne a telefonszámára.

A vonal túlsó végéről érkező csend ismét felbőszítette Colint. Ujjai a kormánykerékre szorultak, olyannyira, hogy ujjpercei elfehéredtek.

– Seth! – csattant fel. – Beszélnem kell Kirával. Megadnád a számát?

– Nyugi, ne kapd fel a vizet! Segítek. De elmondanád először, mi történt?

– Csak add meg a számot! – tagolta a szavakat összeszorított fogakkal, immár nyílt dühvel Colin.

– Mi van veled? – emelte fel a hangját most már Seth is. – Eszem ágában sincs megadni Kira számát, amíg ilyen őrülten viselkedsz. Hol vagy most? Odamegyek és beszélünk.

Colin hirtelen elszégyellte magát.

– Igazad van – sóhajtott –, ne haragudj! De inkább nálad találkozunk. Nemsokára ott is vagyok.

Ebben a pillanatban, szinte a semmiből, egy alak lépett az útra, közvetlenül előtte. Olyan hirtelen történt, hogy szinte alig maradt ideje reagálni. Hangosan szitkozódott, miközben beletaposott a fékbe. Épphogy csak sikerült megállnia.

Toprongyos, torzonborz emberrel nézett farkasszemet.

Maga sem tudta, mit érez leginkább. Megkönnyebbülést, amiért sikerült elkerülnie egy balesetet, vagy dühöt, amiért ez a szerencsétlen váratlanul megjelent előtte, esetleg zavart, mert még csak fogalma sem volt, hogy került az a másik az út közepére?

– Mi történt? – kérdezte Seth.

Barátja kérdése térítette magához a fiút. Most döbbent csak rá, hogy csapattársa még mindig vonalban van, ő pedig elképesztő erővel szorítja a telefont a füléhez, ahelyett hogy eldobta volna, hogy két kézzel markolva a kormányt sokkal inkább úrrá tudjon lenni a kocsin.

A férfi, akit kis híján elütött, nagyot csapott a motorháztetőre, mintha magára akarná vonni Colin figyelmét.

Felesleges – gondolta. Nehezen tudott volna bármi másra figyelni, mint rá.

A férfi szája megmozdult, mintha mondani akarna valamit, ám ebben a pillanatban felkapta a fejét, és elfordult Colintól. Úgy tűnt, hirtelen elveszítette az érdeklődését. Valamit bámult, ami sokkal érdekesebbnek bizonyult, mint az idegen, aki majdnem a halálát okozta.

Colin bosszúsan dudált rá, de a férfi továbbra sem törődött vele. Hátrálni kezdett, el az autótól. Colin csodálkozva nézte, mit csinál.

Ám nem sokáig töprenghetett a fura viselkedésen. Szeme sarkából mozgásra lett figyelmes, úgyhogy arra fordult. Pár másodpercbe beletelt, mire felfogta, mit is lát: egy egyenesen az autója felé száguldó kamiont.

Semmit nem tehetett, nem kerülhette el az ütközést. Rémülten felkiáltott. Még hallotta, hogy Seth a nevéen szólítja, azután a világra sötétség borult.

Tartalomjegyzék

Prológus

Első fejezet

Második fejezet

Harmadik fejezet

Negyedik fejezet

Ötödik fejezet

Hatodik fejezet

Hetedik fejezet

Nyolcadik fejezet

Kilencedik fejezet

Tizedik fejezet

Tizenegyedik fejezet

Tizenkettedik fejezet

Tizenharmadik fejezet

Tizennyolcadik fejezet

Tizenötödik fejezet

Tizenhatodik fejezet

Tizenhetedik fejezet

Tizennyolcadik fejezet

Epilógus

Jegyzetek

